

„EDINOST“

izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torških, četrtkih in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — **Obojno izdanje stane:**
za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— . . . 4.50
za pol leta . . . 6.— . . . 9.—
za vse leto . . . 12.— . . . 18.—
Naročnino je plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v **Trstu** po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Oglasi se računajo po tarifi v postitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnica in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uradništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rekopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema **uradništvu** ulice Caserma št. 13. Nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odpri reklamacije se pristoje poštnina.

„Edinosti je moč“.

Častitim našim naročnikom

Prvo četrtletje poteče v kratkem, a večina častitih naših naročnikov ni še poslala nikakega predplačila za to leto. Ker se ima naročnina plačevati naprej začeli smo prilagati listu tirjalnice, iz katerih vsak razvidi svoj zastanek do konca prvega četrtletja.

Kdor ne pošlje naročnine saj za prvo četrtletje, do 1. aprila t. l., temu bodemo primorami ustaviti list.

Upravištvo Edinosti.

Moška in — potrebna beseda!

Dá, potrebno je bilo, da se je zopet enkrat oglašil mož, ki zna tako govoriti kakor zna naš Spinčić, da ožigosa po popolni zaslugi odnošaje na naših poštnih in brzojavnih uradih. Tu je bila vsaka številka jeklen argument in nepobiten dokaz, vsaka beseda neizprosna — obsodba.

Naše čitatelje prosimo, da posebnim zanimanjem prečitajo nastopni govor, ki ga je izustil poslanec Spinčić v seji poslanske zbornice na Dunaju dne 16. marca t. l.

Visoka zbornica! V poslednji čas se je storilo mnogo na polju pošte in brzojava, in če uradniki koje kategorije sploh imajo pravico tožiti, da so preobremenjeni, je temu tako pri poštnih in brzojavnih uradnikih. Tudi pri nas se je storilo marsikaj, vendar pa je storiti še mnogo, in zlasti bi bilo želeli še skoro vsega v jezikovnem pogledu gledé na hrvatski in slovenski jezik v Primorski in Kranjski, koji deželi spadati pod ravnateljstvo pošte in brzojava v Trstu.

Die „k. k. Post- und Telegraphen-anstalt“ „Imp. Reg. Post e Telegraf“ v Trstu je res to, kar je izraženo v tem napisu, namreč le nemški in italijanski zavod. (Čujtel!) Že dne 23. maja 1894. predložila se je radi tega napisa interpelacija na njegovo ekscelenco gosp. ministra trgovine se strani moje malenkosti in gospodov poslancev Nabergoja, Kušarja in tovarišev, skoro vseh slovenskih in hrvatskih čle-

nov te visoke zbornice. Dovoljujem si, da v nekoliko premenjeni obliki ponovim to interpelacijo do sedanjega gospoda ministra trgovine (čita):

„1. Ali je znano njegovi ekscelenci, da so na novem posloplju pošte in brzojava v Trstu prirejani le nemški in italijanski napisi? (Čujtel!)

„2. Ali je njegova ekscelencia pri volji, da nemudoma odredi potrebno, da se na istem posloplju prirede tudi slovenski ali hrvatski napisi; ali da sicer navede vzroke, radi kojih se je popolnoma prezrl jezik velike večine prebivalstva v Primorski in Kranjski?“

Posloplje je določeno za ravnateljstvo poštnega in brzojavnega zavoda za Kranjsko in Primorsko. Ti obe deželi štejeji 448.000 (Primorska), več 466.000 (Kranjska) Hrvatov in Slovencev, torej skupno 814.000 Slovencev in Hrvatov, nasproti 294.000 Italijanov in 43.000 Nemcev. Ali teh 814.000 Hrvatov in Slovencev res niso toliko vredni, kakor 294.000 Italijanov ali 43.000 Nemcev? (Prav res!) Ali njih kri ni toliko vredna za državo kakor kri Italijanov in Nemcev?! (Prav res!) Ali njih denar ni toliko vreden kakor denar Italijanov in Nemcev?

Ali ni njih jezik uvrščen med enakopravne jezike v Avstriji? Ali niso državljani avstrijske monarhije? Ali se boje morda, da bi s hrvatskim ali slovenskim napisom užalili nežna čutila italijanov? (Prav dobro!) Ničesar ni tu, kar bi dajalo vladi pravico, biti krivična nasproti Slovencev in Hrvatov v Primorski in Kranjski glede na poštarstvo, kakor tudi glede na vse druge stvari.

Na poštnem in brzojavnem ravnateljstvu v Trstu morejo se polagati izpiti le v nemškem in italijanskem jeziku. Zakaj tako zapostavljanje Hrvatov in Slovencev tudi tu? Zakaj take prednosti Nemcem in Italijanom v Primorski in Kranjski?

Ali niso (Hrvatje in Slovenci) v teh deželah, vprašam še enkrat, enakopravni državljani? Ali ni na stotine in stotine krajev na Goriškem, Kranjskem in v Istri, kjer na pošti niti ne rabijo italijanščine ali nemščine?

ni bil podoben svojim pradedom po svojih delih. Kako se je zval ta krščeni tran, tega ne pravi zgodovina, ali mi ga hočemo imenovati Črnivojem, kajti to ime se najbolje strinja z njegovim grešnim dejanjem in nehanjem.

Kakor gori rečeno: bilo je v onih davnih časih, neke poletne noči. Na mestni cerkvi sv. Ane odbila je ura dvanajsta. Tužno in zamolklo razlegali so se udarci ter odmevali od bližnjih hribov in gričev; mesec pa je zvedavo pogledaval izza oblakov ter izlival svoje srebrne žarke po prijazni Višnjagorski dolini. Povsodi na okolo je vladala neka tajinstvena tišina in le gori po zaraščenem brdu, zatezajočem se vztočno od gradu, čulo se je sopenje konj in pa udarci kopit. . . . Kedo so bili ti nočni jahači? So-li bili hrabri junaci, vračajoči se z bojnega polja? So-li bili to kruti Turci, hrepeneči po krščanski krvi? Ne, ne! To niso bili junaki, a tudi ne divji Turki, temveč to je bila četa grofa Črnivoja, ki se je vračala s svojega nočnega sprehoda. Kruto je s kopitom razbijal vran, na njem pa je ponosno sedel grof Črnivoj, držeč pred seboj mlado nezavestno seljanko, katere lasje so se vsipali preko njegove desnice in frfotali v hladnem nočnem zefru. Dojahavši pred grad so možaki poskakali raz konje,

In ali ni z naredbo, da je možno polagati izpiti le v nemškem ali italijanskem jeziku, sploh odvzeta možnost polaganja izpitov mnogim mladencem in ženam, ako niso večji nemškemu ali italijanskemu jeziku? In zakaj se več zahteva od Hrvatov in Slovencev, nego pa od Nemcev in Italijanov?

Poštno in brzojavno ravnateljstvo izdaja nazznanila le v nemškem in italijanskem jeziku. Torej tudi tu se ne ozirajo na 814.000 Hrvatov in Slovencev.

Isto poštno in brzojavno ravnateljstvo izdaja naredbeni list, in sicer v dvojnem izdanju, jedno nemško in drugo italijansko.

Hrvatom in Slovencev, veliki večini obeh dežel, ne treba vedeti, kar tu piše ravnateljstvo, kaki so predpisi za poštno in brzojavno službo, ki jih izdaje poštno in brzojavno ravnateljstvo!

To poštno in brzojavno ravnateljstvo razpošilja nadalje vsprejemnice in oddajnice (recepise) in mnoge druge tiskovine le v nemškem in italijanskem jeziku tudi v take kraje, kjer so Hrvatje v večini, kjer skoro ni niti možno govoriti o Italijanah in so Nemci v manjšini nasproti Hrvatom. Tak kraj je n. pr. Opatija. Tjakaj se pošiljajo vsprejemnice in oddajnice in mnoge druge tiskovine le v nemškem in italijanskem jeziku.

Na tem poštnem in brzojavnem ravnateljstvu se uraduje v obče in skoraj splošno le nemški ali nemški in italijanski in vse je nemško ali italijansko, tako, da se domače prebivalstvo doma mora čutiti tuje. To, gospóda moja, je možno le v Avstriji. In kakor postopajo tam, tako ali slično se postopa v večini krajev Istre, izključevaje hrvaščino.

Ni mi znano, da-li je že rešena prošnja krajne občine pazinske za uvedenje napisov na poštnih uradih v Pazinu, Lindaru, Pičanu in Cerovljah in kako se je eventualno rešila, ali to vem, da je občina jedno leto in pol zastoj čakala na rešitev. Kar pa mi je znano iz nekega dopisa, došlega mi te dni, je nastopno: Občina Žminj, okraja pazinskega v Istri, je že pred tremi leti

grof pa je podal deklico, uropano v bližnjem selu Zavrtačah, — jednemu izmed hlapcev, koji jo je odnesel gori v grajske dvorane ter jo posadil na mehki naslonjač v neki sobici. Dospelni grof je odslovil hlapca, prižgal luč, odpasal bodalo, ki mu je viselo ob boku, položil isto na mizo pokraj divana, potem pa započel prebujati deklico k življenju. In v resnici ni dolgo trajalo, ko je dekletce odprlo svoje plave oči ter začudeno zrla na grofa in po dragoceno opravljeni sobi.

„No, kaj se ogleduješ!? Pri meni si, pri meni, pri grofu Črnivoju! Veš, jaz životarim tu jedino le z svojimi hlapci, ti pa so zelo, zelo dolgočasni, zato pa sem šel nocoj po tebe, da mi bodeš za zabavo in kratki čas! Si razumela, ha, haha!?!“ dejal je pohotnež ter približavši se, jej položil roko na ramo. Dekletce, ki je dospelo med tem k popolni zavesti, se je zganilo, zavrisnilo in pahnivši Črnivoja od sebe, spregovorilo ihtočim glasom: „Strani hudobnež! Ne dotikaj se me! Vrni me moji materi, koji si me v sredi temne noči iztrgal iz njenega naročaja! . . . K materi! K materi! Ven iz tega peklerskega brezdna!“ To izgovorivši je ustala, in, opetekajočih se nog, hitela proti vratam.

(Konec prih.)

PODLISTEK.

Višnjagorski grad.

Spisal Anton Zajc.

Bilo je v onih davnih časih, ko so se po gričih in hribih naše mile Slovenije še nahajali mnogobrojni gradovi, v kojih so stanovali razni dobri in hudobni plemeni. V onih davnih časih dvigala se je tudi nad dolenskim mestecem Višnjagoro, tam kjer štrlijo sedaj le črne ruševine proti nebu, ponosna grajščina nekdanjih višnjagorskih grofov, katerih imena blišče kakor alem-kamen v knjigi slovenske zgodovine. Tam so gospodarili dolgo vrsto let ter bili v zaščiti siromašnim meščanom in seljanom ob navalih krvoločnih Turkov, ki so čestokrat dohajali, plenili in požigali sela, morili naše očake, skrunili njih žene ter v grozno robstvo vlačili otroke, device in brhke mladeniče. V sleherni taki in jednaki sili so se ljudje zatekali pod pokroviteljstvo plemenitnikov, koji so jim bili tudi vedno v pomoč in podporo, zato pa jih je ljudstvo spoštovalo ter prosilo Boga, da mu še dolgo časa ohrani te blage in dobre gospodarje. No, kakor pa je v vsaki pšenici najti ljulike, tako se je našel tudi med to slovečo rodbino jeđen, ki

prosila poštno in brzojavno ravnateljstvo v Trstu za napis v hrvatskem jeziku na pečatih tamošnje pošte, ali do danes še ni dobila odgovora. (Čujte!) Tu je gotovo, da nočejo privoliti hrvatskega napisa, dasi šteje občina 4900 Hrvatov in le 100 Italijanov. In v taki občini je napis le italijanski. Tu moramo res misliti, da tudi c. kr. oblasti smatrajo Istro italijansko pokrajino.

Gospod tovariš N a b e r g o j me je naprosil, naj omenim tudi, da v Trstu nekovi uradniki jako slabo postopajo se slovanskimi strankami. Tako se dogaja n. pr., da so uradniki jako jezni, ako se jih vpraša po štampiljah in tiskovinah v slovenskem jeziku.

Gospodje se tudi jeze, ako se pride z naslovom v slovenskem jeziku. Dogodilo se je baje celo, da uradnik ni hotel vsprejeti pisma zato, ker je na njem stalo ime Postojna za kraj, kamor naj bi se odposlalo pismo (Čujte! Čujte!), dasi je ta kraj v območju poštnega ravnateljstva tržaškega.

Poštni uradi po deželi, sosebno v Istri, odhajajo se večinoma ljudem, ki so italijanskega mišljenja in ki pripadajo italijanski stranki, in sicer tudi v takih krajih, ki so skoro povsem ali povsem hrvatski. Tako se je poslednji čas poštni urad v Sv. Petru v šumi okraja pazinskega, kakor tudi poštni urad v Lovrani oddal takim ljudem, ki služijo večinoma v to, da ob različnih volitvah stoje na čelu agitacije v prilog italijanski stranki.

Mnogokaj od tega je gotovo pripisati onemu sistemu, po katerem hočejo Hrvate in Slovence v Primorski raznaroditi na vseh poljih in sredstvi vsake vrste, in kojimi se jih hoče italijančiti, če jih že ni mogoče ponemčiti in se jih italijančiti tudi v resnici. Toda mnogokaj je gotovo pripisati tudi različnim osebam, uradnikom.

V oktobru minolega leta sem dobil pismo, po katerem moram soditi, da je mnogo pripisati nekemu svetniku na poštnem in brzojavnem ravnateljstvu.

Da pa bode ložje preiskovati v tem pogledu, povem, da je to svetnik Garimberti, in da bi mogoč vsak trenotek imenovati osebo, ki potrdi s prisego dejstvo, ki je hočem povedati tu.

Gosp. svetnik se je v prejšnjih časih veliko bavil s pisanjem v časnike in se je ovekoslavil v najnovejšem času s tem, da je položil roko na nekega poštnega služabnika. Štiri slučaje povem o njem.

Takoj, ko se je otvorilo poslopje poštnega in brzojavnega ravnateljstva v Trstu, prišel je nekdo k onemu svetniku, in poslednji je vprašal dotičnega moža: „Kaj pravita slovanska lista „Naša Sloga“ in „Edinost“ o napisu na poslopju? Ali se jezita morda zaradi tega?“ In ko je dotični mož pritrdil temu, je rekel svetnik: Čemu se jezijo, čemu v Trstu „iscrizioni schiave?“ — torej c. k. svetnik imenuje Slovane schiave — sužnje! — ako hočejo imeti take napise, naj se peljejo na Kranjsko! (Čujte! Čujte!): tam se gradi novo poštno poslopje in na istem naj prirede kar hočejo, tudi slovenske napise.

Torej le na Kranjskem smemo imeti slovenskih napisov, v Trstu ne; kajti ta pripada baje neki drugi državi, (Glas: Kolonija!) da, kolonija, katero bi od dneva do dneva mogli oddati neki drugi državi. (Glas: Pribori si jo baje kmalu!)

(Konec prih.)

O našem šolstvu.

II.

Govor poslanca Klun a v večerni seji poslanske zbornice dne 2. marca 1896.

(Dalje)

Po takem združenju več dežel dobil bi dovolj posla tudi šolski nadzornik za srednje šole.

Ako pa je umevno samo na sebi, da morajo biti šolski nadzorniki v jezikovno mešanih deželah popolnoma vešč različnim jezikom, ki so v rabi v pojedinih zavodih, je pa to zahtevati v isti meri od ravnateljev onih zavodov, ki so v jezikovno mešanih deželah namenjeni za vzgojo gojencev, izišlih iz različnih narodnosti.

Sosebno pa je treba poštovati to na moških in ženskih učiteljih, kjer naj se vzgajajo gojenci za nemške, slovenske in italijanske ali za slovenske in italijanske šole. Temu do sedaj, žal, ni

bilo tako, in bilo je zavodov in jih je še danes, kojih ravnatelji niso vešč obem učnim jezikom.

Kolik ropot in koliko prigovarjanje bi nastalo na strani Nemcev, in to po pravici, ako bi se drznila koja deželna šolska oblast ali celo naučna uprava, da bi na zavodu, kojega obiskujejo tudi nemški otroci, nastavila ravnatelja, ki ne bi bil vešč nemškemu jeziku! Menim, da bi se vi uprli vso odločnostjo imenovanju tacega ravnatelja, in potem, ko bi bilo imenovanje izvršeno, bi storili vse mogoče korake, da odpravite prej ko mogoče takega ravnatelja. Toda, kar je prav Nemcem, je pravično tudi Slovincem in Italijanom, in zato pričakujem od visoke naučne uprave, da uveljavi to načelo tudi na vseh učnih zavodih, namenjenih za vzgojevanje učiteljskih kandidatov za slovenske šole, ter da najodločneje odkloni sleherni nasprotni poskus, došel od katere-koli strani.

Mi ne posezamo tako daleč v svojih zahtevah kakor skrajni Nemci iz vrste poslanca za Celovec, katerim ne zadošča, da so deželni šolski nadzorniki in ravnatelji, poslušajoči v njih deželah, popolnoma vešč nemškemu jeziku, ampak, ki zahtevajo od istih, da morajo biti Nemci po rodu in po političnem mišljenju.

Mi zahtevamo od deželnih šolskih nadzornikov in ravnateljev, ki se imajo namestiti v naših deželah, le temeljito strokovno izobražbo, h koji prištevamo seveda, ako jim je poslovati v jezikovno mešanih deželah na šolah z več jeziki, tudi poznanje dotičnega deželnega jezika. Mi ne zahtevamo, da dotični ravnatelji in deželni šolski nadzorniki morajo biti strankarski somišljeniki, taki naj ne bodo, ne nemški, ne slovenski, ne italijanski. Oni morajo biti le temeljiti strokovnjaki in poleg tega čisti in častni značaji, ki si umejo pridobivati ne le ljubezen in zaupanje učiteljev, ampak tudi velespoštovanje od strani starišev, in ki se v ta namen dadó voditi le po pravici in pravičnosti, ter po zavesti, da jim je služiti le šoli in jedino šoli, ne pa koji stranki. Taki možje sicer niso nasejani na gosto, toda jaz menim, da najde takih visoka naučna uprava, ako jih le hoče iskati resno voljo, in ako se v svojih prizadevanjih in sklepih ne da motiti po trmi in upornosti katerekoli kratkovidne in svojeglavne deželne šolske oblasti. Kajti še vedno je, hvala Bogu, častivrednih in značajnih mož v Avstriji, vzlic korupciji, ki se je posebno povspeševala in povzdigovala v nekdanji liberalni dobi. (Konec prih.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 20. marca 1896.

Državni zbor. V poslanski zbornici je pričela včeraj razprava o proračunu ministerstva za pravesodje. Med drugimi govoril je poslanec dr. L a g i n j a. V tej seji je interpeloval tirolski poslanec don Bazzanella o dogodku, ko je nekaj častnikov najprej razžalilo nekega železniškega uradnika izvršujočega svojo službo in ga potem se — preteple in ranilo se sabljami. Govornik je zahteval, da se kaznujejo dotični častniki in pa da vlada čim preje predloži načrt zakona, po katerem se premeni vojni kazenski zakon, da bode svobodno tožiti tudi osebe iz vojaštva radi razžaljenja časti. Proračun železniškega ministerstva je vsprejela zbornica.

Dobro označenje naših Italijanov. Omenivši, da se je tirolski poslanec pl. C a m p i, utemeljuje svojo resolucijo v poslanski zbornici za osnutje laškega vseučilišča v Trstu, skliceval na §. 19 državnih osnovnih zakonov avstrijskih, piše dunajski dopisnik „Naše Sloge“: „Oni prvi (Campi) je rekel med ostalim, da Italijani trebajo visoke šole na italijanski zemlji, a zajedno je vendar zahteval, naj se vseučilišče zasnije v Trstu, kakor da je Trst italijanska zemlja. Mož je doma iz Tirolske in mu ni zameriti, da govori takol v svojem utemeljevanju se je skliceval na §. 19 državnih temeljnih zakonov. Ne vem, kaj poreko k temu gospóda Italijani istrski, ki se le rogajo temu paragrafu, kadar se mi sklicujemo nanj. Rekel je nadalje, da v Avstriji izigravajo jedno narodnost proti drugi, da tako pripomorejo tretji do zmage. Tu se povsem vjemamo žujim, samo to bi mu prišepnili, da tudi on se svojimi tovariši vred spada med one, ki pomagajo izigravati narodnost proti narodnosti, italijansko proti hrvatski in slovenski, pri čemur je na dobičku le

nemška narodnost. Še posebno je naglasil govornik, da Istri preti nevarnost, da se v pretežno italijanskem mestu osnuje hrvatski gimnazij, da se zanemarjajo italij. sklepi in da se ne vsprejemajo njih predlogi; tudi to šteje v zlo proračunskemu odseku, da je vsprejel nekoje predloge Spinčića-Biankinija. Na to mu moremo reči samo to, da Hrvatje zahtevajo gimnazij v pretežno hrvatski občini, in da to, na čemer nas zavida on že v naprej, imajo Italijani že davno. Taka je krščanska ljubav italijanska! Nič bolje nam ne zveni predlog Burgstallerjev. Le-ta pozivlja vlado, naj oživo tvori pravnico tudi za Italijane, ter da naj v Trstu ustanovi vseučilišče z italijanskim učnim jezikom. Člen mestnega zastopa italijanskega, ki ne privoščiti Slovincem v Trstu ni toliko pravice, da bi jim dal jedno osnovno šolo, pozivlje vlado, naj bo pravična nasproti Italijanom!!! Kar ne želiš, da drugi tebi store, ne stori tudi ti drugim! Ali židovstvo je že toliko pokvarilo nekaternike, da niti ne vedo več, kaj je krščanstvo.

Dobro označenje to, zares! Kadar potrebujejo §. 19, se sklicujejo nanj, kadar ga ne potrebujejo, se mu rogajo, kakor da so zakoni srajce, ki jih slačimo in oblačimo po vsaki potrebi. Iz sreča pa nam je govoril dopisnik „Naše Sloge“ rekši, da je naša italijanska stranka požidovljena. Tako je! To je ravno jeden prvih vzrokov, da je taka — kakoršna je!

Zakon o mirovinah državnih uradnikov. Proračunski odsek je sklenil včeraj, da je preiti v podrobno razpravo o vladnem načrtu za uravnavo mirovin državnim uradnikom. Poročevalec Lupul je nasvetoval, da bi uradniki smeli zahtevati umirovljenje po 60. letu starosti ali pa po 35. letu službe; da mirovine vdovam učiteljev na srednjih šolah ni računati po plačilnem razredu, ampak po visokosti plače, ki jo je užival soprog; in slednjič, da vdovam, ki že uživajo mirovino, se ista poviša za 25 odstotkov. Temu poslednjemu predlogu se ni upiral finančni minister, toda držati se je ministra kakor ga je že določila vlada.

Cesar Viljelm obišče Italijo. Iz Genove poročajo, da nemški cesar s svojo obitelji obišče Italijo še tekom marca meseca. Nemška cesarska obitelj da se vkrca v Genovi na jahto „Hohenzollern“ ter se poda v Neapelj in brčkone obišče še koje drugo italijansko mesto. Cesar pa da bode popotoval inkognito. Na potu v Italijo se ustavi cesar Viljelm koji dan na Dunaju.

O trozvezi. Jako značilno je, da so ravno rimske vesti najbolj gostobesedne glede na vprašanje, do kedaj ostane v veljavi trozveza. Vladnim krogom italijanskim je očitno na tem ležeče, da ne bi svet mislil, da je Italija, ravno sedaj, po sramotnih porazih v Afriki, zgubila svojo vrednost kakor zaveznica. Kajti slutijo, da bi bila to grozna moralna pluska Italiji pred očmi vse Evrope. Zato pa oporekajo rimske vesti vso odločnostjo vesti, da je potovanje rimskega poslanika v Rim v zvezi z obnovljenjem trozveza. Tacega obnovljenja da niti treba ni, ker trozveza velja do leta 1903, ako je posebno ne odpove koja zvezanih držav.

No, glede Nemčije sodimo tudi mi, da jej je ležeče na tem, da ostane v zvezi z Italijo, ker mora živeti v vednem strahu pred francozkim maščevanjem, ali dobička, ki ga ima Avstrija od te zveze. ne vidimo nikjer.

Dogodki v Italiji. Najnovejši pojavi angleške politike na afričanskem obnebjui dovedli so Rudinijevo vlado v kritičen položaj. To spremeni je stališče je našlo svoj odmev v zbornici. Kakor se čuje, hoče sicer večina dovoliti „iz patrijotizma“ zahtevanih 140 milijonov kredita za Afriko, toda zajedno izreči svoje nezaupanje Rudinije vemu ministerstvu. Razprava o tem kreditu še nadaljuje, ter v isto poseže brčkone tudi poslanec Crispi podaljšim govorom.

Zabeležiti nam je tudi, da se je bil predsednik italijanske poslanske zbornice, Villa, dné 18. t. m. odpovedal svoji predsedniški časti, toda vsled predloga ministerskega predsednika Rudinija, da naj zbornica potrdi Villo predsednikom, kar je ista tudi storila, prevzel je Villa zopet predsedništvo zbornice.

Verifikacijski odsek zavrgel je veljavnost izvolitev socijalistiških poslancev De Felice-Giuffrida, Bosca in Barbata. Ta sklep je odsek utemeljil s tem, da so bili vsi trije omenjeni že obsojeni za

